

๒๒

โรงเรียน

ด้านวัตถุประสงค์และเครื่องอุปโภคบริโภค

หลวงตาเมตตาสงเคราะห์สนับสนุนทางการศึกษาทั้งในแง่ตักอาคารเรียน วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อใช้ในงานธุรการบ้าง ด้านสื่อการเรียนการสอนและอื่นๆ แก่โรงเรียนต่างๆ หลายแห่ง

ตัวอย่างประเภทที่ท่านช่วยเหลือ เช่น ช่วยสร้างอาคาร ธรรมสถาน ตักเรียน อาคารเรียน โต๊ะเก้าอี้ อุปกรณ์ทางการเรียน การสอน ค่าอาหารกลางวันเด็กนักเรียน ยากจน เป็นต้น

สำหรับตัวอย่างโรงเรียนที่ท่านเมตตาสงเคราะห์ โดยมากอยู่ในจังหวัด

อุดรธานีและจังหวัดใกล้เคียงที่พอจะอยู่ในข่ายความรับผิดชอบในสายตาของท่าน เพื่อเหตุผลความจำเป็นมากน้อยในการสงเคราะห์ เช่น โรงเรียนสตรีราชินูทิศ โรงเรียนบ้านตาด โรงเรียนอุตรธรรมมานุสรณ์ โรงเรียนหนองแสงวิทยา โรงเรียนบ้านดงเมือง โรงเรียนบ้านหนองตุ โรงเรียนค่ายประจักษ์ ศิลปาคม ฯลฯ

ด้านธรรมะที่ใช้ในการเรียน

ด้วยตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญทางการศึกษาแก่เด็กและเยาวชนของชาติ จะได้มีความรู้ติดเนื้อติดตัวอัน

จะเป็นประโยชน์แก่ตน แก่ครอบครัว และ
ชาติบ้านเมือง ท่านจึงเน้นเสมอให้เด็กรู้จัก
รับผิดชอบชีวิตตนเองตามวัยอันควรเป็น
อย่างมีหลักเกณฑ์เหตุผล เช่นคราวหนึ่ง
ท่านสอนคณะนักเรียนดังนี้

ขยันเรียน...รอบคอบ...คบเพื่อนดี

“...จงพยายามตั้งใจศึกษาเล่า
เรียนทุกคน อย่าขี้เกียจ อย่าเถลไถล อย่า
เห็นการเลินเล่อว่าการเรียน จงเห็นการ
เรียนดีว่าการเล่น จะภาคภูมิใจในตัวเอง
เวลาสอบก็อาจหาญ ไม่สะทกสะท้าน และ
สอบได้คะแนนสูง เพราะความขยันเรียน
ย่อมได้คะแนนดีเสมอ

ผิดกับคนขี้เกียจเรียนอยู่มาก อย่า
เอามาเป็นตัวอย่างจะเสียใจภายหลัง รีบ
เตรียมตัวในเวลาเรียนและก่อนสอบอย่าให้
บกพร่องในหลักวิชาที่เรียน...

...เวลาสอบตก เราจะตำหนิครูก็ได้
ไม่ได้ เพราะเราขี้เกียจ บกพร่อง ข้อสำคัญการ
ชอบเที่ยวนั้นจะทำให้เราสอบตก เมื่อสอบ
ตกแล้วทำให้เกิดความขี้เกียจขี้คร้านเข้า
อีก และชอบคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูงที่เลว
ทราม เราก็ยังมีใจตำหนิไปเรื่อยๆ มอง
เห็นครูเห็นอาจารย์เกิดความกระดากอาย
กลัวครูจะซักจะถามนั้นนี้ ไม่อยากเข้าหน้า
เสียแล้ว เพราะจิตใจมันเสียมันเลวลง เพื่อ
ไม่ให้เป็นอย่างที่กล่าวนี้ จงรีบตัดแปลงตนแต่
ปัจจุบันคือขณะนี้บัดนี้ตลอดไป...

ตรงไหนที่ยากลำบากให้พยายาม

“...ให้พยายามเรียนและ
ท่องเสมอจนจำได้...ที่ไหน
ไม่เข้าใจให้ศึกษาได้ถามครู
เพื่อความเข้าใจ...”

เรียนและท่องเสมอจนจำได้ ข้อใดที่ครูบอก
หรือครูสั่งให้ท่องจำให้ได้ จงท่องให้ได้ติด
ปากติดคอจริงๆ... อันไหนเป็นความไม่เข้าใจ
ก็ท่องให้เข้าใจจริงๆ ที่ไหนไม่เข้าใจให้
ศึกษาได้ถามครูเพื่อความเข้าใจ

อย่าเก็บเอาไว้มองด้วยความอายครู
และเพื่อนฝูง ซึ่งเป็นสิ่งที่จะปิดทางเพื่อ
ความเข้าใจของตนในเวลาจำเป็น เช่น
เวลาสอบเราระลึกไม่ได้ ทั้งๆ ที่สิ่งนี้เรา
สงสัยควรจะถามครูอยู่แล้ว แต่ไม่ถาม

เวลาข้อสอบออกมาก็มาถูกจุดที่
เราไม่รู้ที่เราสงสัยนั้น ก็เลยขาดผลขาด
ประโยชน์ที่ไม่ควรจะขาดไปเสีย และถูกตัด
คะแนนลงไปเป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง
กลายเป็นคนเดินช้าล้าหลังไม่ทันเขา

...ดังนั้น จึงต้องพยายามศึกษาให้
เข้าอกเข้าใจทุกแง่มุมไม่สะเพร่ามั่งง่าย
ควรพยายามฝึกหัดตนให้เป็นคนละเอียด
รอบคอบไปด้วยเป็นการดี เวลาสอบจะไม่
พรวดพราดและมักได้คะแนนต่ำและสอบ
ตกเสมอ...”

หนังสือที่ควรอ่าน

นอกจากตำราเรียนที่นักเรียนต้อง
รับผิดชอบในการศึกษาหาอ่านแล้ว
ควรรู้จักค้นคว้าหาความรู้และประสบ
การณ์เพิ่มเติมจากหนังสือประเภทอื่น
ด้วย ในเรื่องนี้หลวงตามะตาทให้คำแนะนำ
นำแกลูกหลานไว้เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ใน
การเลือกสรรหนังสือที่ควรอ่าน ดังนี้

“...เราเห็นคุณค่าของการอ่าน
หนังสือทางด้านธรรมะ เป็นสำคัญ
อ่านทางโลก มันมีฉากหน้าฉากหลัง สุด
ท้ายก็ฉากหลังนั่นแหละทำลาย

ฉากหน้าเป็นเครื่องล่อหลอตา ล่อ
ใจไปหน่อยๆ ฉากหลังนี้สำคัญ แทะเข้าไป
เลย เสียมากต่อมาก แต่เมื่อไม่มีใครคิดทาง
เรื่องเสียแล้วก็ มันจะเสียขนาดไหนก็ไม่สน
ใจ มีแต่ป็นหน้าเรื่อยๆ ความฉิบหายก็ไป
เรื่อยๆ เหมือนไฟลามทุ่ง

ส่วนที่เป็นสารประโยชน์ก็มี ไม่ได้
ปฏิเสธ แต่ผู้ที่อ่านส่วนมาก มักอ่านด้วย
ความเพลิดเพลินละซี ไม่ได้อ่านเพื่อหา
สารประโยชน์อะไรสักนะ ยิ่งเป็นเด็กหนุ่ม
เด็กสาวด้วยแล้ว คึกคะนองนี้ โอ๊ย เป็นบ้า

ไปเลยเที่ยว บ้าสด ๆ ร้อน ๆ
ยิ่งเห็นโป๊ๆ เบ๊ ๆ ด้วยแล้ว ยิ่งไป
ใหญ่เลยนะ ลืมมุ่งขื่นมุ่งฝ้านั้นแหละ วิ่ง
เป็นบ้าเหมือนหมา

นี่ละ อำนาจของกามตัณหา มันไช่
เล่นเมื่อไร มันเคยทำลายโลกมามากต่อ
มากแล้ว อันไหนก็ไม่รุนแรงเหมือนอันนี้ อัน
นี้รุนแรงมาก ไม่ว่าสัตว์ว่าคน ถ้าหลงอันนี้ได้
บ๊ีบหัวใจแล้ว อยู่ไม่ได้ ต้องตื่นเที่ยว...

ท่านจึงให้มี “น้ำ” คือ ธรรมะ อ่าน
ธรรมะ ฟังธรรมะ อบรมธรรมะ เพื่อดับไฟใน
ใจ เพราะสิ่งที่ทำให้เพลิงเปลวไฟนั้นเป็นสิ่งที่มี
พิษภัยและความโศกเศร้าแฝงอยู่ในนั้น
จึงนำธรรมะเข้าไปชะล้างในจุดนั้น เปิด
ออกเพื่อเห็นโทษของมัน...”

ด้านศีลธรรมและความประพฤติ

เมื่อมีกลุ่มนักเรียนนิสิตนักศึกษา
และคณาจารย์จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ
มาทำบุญใส่บาตร ท่านมักแสดงความ
ห่วงใยถึงศีลธรรมและความประพฤติของ
เด็กและเยาวชน ดังนี้

ข้อควรปฏิบัติต่อพ่อแม่

“...ให้สมบัติเงินทอง ข้าว น้ำ อาหารคาวหวาน เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย... ให้การพยาบาลรักษาในเวลาเจ็บไข้ได้ทุกข์... ประคับประคองท่านในเวลาแก่ชรา ยืน เดิน นั่ง นอน หรือไปมาไม่สะดวก... รักษา น้ำใจไม่ให้ได้รับความกระทบกระเทือน บอบช้ำจากการแสดงออกของบุตร ธิดา แต่ละอย่างๆ...”

บำรุงท่านด้วยวัตถุ หรือด้วย มรรยาทธัญญาศัย ไม่ฝ่าฝืนดื้อดิ่ง... ช่วย เตือนด้วยอุบายต่างๆ ในทางที่ชอบ.. ปลอบโยนให้รื่นเริงใจในเวลาที่ท่านเกิดความหงุดหงิดไม่สบายใจในบางเวลา...”

ข้อควรระวังกับพ่อแม่

“...เวลาพ่อแม่ทำอะไรก็อย่าถก อย่าเถียง อย่าโต้อย่าอวดรู้อวดฉลาด ว่า ตนนี้ได้เรียนรู้ความรู้วิชาในชั้นนั้นชั้นนี้ พ่อแม่ไม่ได้เรียนอะไร จะเรียนอะไร พ่อแม่ เลี้ยงลูกมาจนเกือบตาย จะให้เรียนอะไร อีก เข้าใจหรือเปล่าละ ทั้งให้ไปเรียนอีก

ทั้งเลี้ยงลูกอีก มันตายละพ่อแม่คน นี้ เรา โตขึ้นมาเราไปเรียนหนังสือ แล้วเอาความรู้ นี้ไปอวดพ่อแม่ คนนั้นเป็นคนโง่คนพาล สันดานหยาบ ไม่ดี คนอกตัญญู คนนั้นไป ทำอะไรไม่เจริญนะ ดีไม่ดีลูกเกิดขึ้นมาก็ มาเป็นภัยต่อพ่อแม่ มาเป็นข้าศึกต่อพ่อแม่ เพราะพ่อแม่คือใคร ก็คือเรา เราไม่ รู้จักบุญจักคุณของพ่อแม่ฉันใด ลูกก็จะไม่ รู้จักบุญจักคุณของเราฉันนั้น...”

...อะไรก็ตามเถอะ อย่าได้ลืมนคุณ ของพ่อของแม่ อันนี้เป็นหลักเกณฑ์ที่ใหญ่ โทมามาก ใครประมาทพ่อแม่แล้วคนนั้นไม่ เจริญเลย ไปไหนก็ไปเถอะ มันหากเป็นอยู่ ในนั้นแหละ เพราะพ่อแม่นี้เป็นเรื่องที่หนัก มาก ถ้าวาบุญก็บุญมาก กุศลมาก ปฏิบัติถูก ต่อพ่อแม่แล้ว ท่านว่าได้บุญมาก ทักขิเนยย บุคคลของบุตร คือ พ่อกับแม่ เทียบกับพระ อรหันตองค์หนึ่ง ไม่ใช่เล่นๆ นะ ถ้าทำผิดก็ เป็นพิษอย่างร้ายแรง...”

อ่อนน้อมต่อครูอาจารย์-ผู้อาวุโส

หลวงตาเมตตาสอนลูกหลานที่อยู่ ในวัยศึกษาเล่าเรียนเสมอๆ ดังนี้

“...เวลาไปพบครูอาจารย์สถานที่ใด ให้ยกมือไหว้และทำความเคารพอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนจริงๆ อย่าทำตัวแข็งกระด้างและเฉยเมยไป เหมือนความรู้สึกของเราเกิดขึ้นมาจากดินจากหญ้า ไม่เกิดขึ้นมาจากความอุตสาหะพยายามน้ำพักน้ำแรง ความเมตตาสงสารของครู

ให้เราคิดถึงครูอาจารย์ว่าเป็นผู้มีคุณค่าอยู่บนหัวใจของเรา หรืออยู่บนกระหม่อมจอมขวัญของเราเสมอ อย่าได้ลืม อย่าได้ลบหลู่ดูหมิ่น เราจะเป็นผู้เจริญในอนาคต ไม่อับเฉาเศร้าหมอง เวลาเราเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นครูอาจารย์คน ย่อมมีคนเคารพสนองตอบความดีของเรา...

...เราเป็นนักเรียนศึกษาเล่าเรียนให้เข้าอกเข้าใจ ให้เคารพครูเคารพอาจารย์ กลับไปบ้านไปเรือน เคารพพ่อเคารพแม่ เคารพวิทยุคุณ คุณุคุณ เคารพคนเฒ่าคนแก่ เคารพท่านผู้มีบุญมีคุณ...

เพราะนี้ ปราชญ์ทั้งหลายเตือนกันมากมานาน จงพากันรักษามรดกนี้ไว้ อย่าทำให้เสื่อมทรามและสูญหายไป...”

ความรัก

“...สมมติว่าเรามีความรักความชอบในผู้ใดก็ตาม ความรักนั้นยอมรับว่ารัก เพราะอยู่ภายในใจใครห้ามไม่ได้ แต่สิ่งที่เราจะบังคับไม่ให้เป็นไปตามความรักเสียทุกอย่างนั้น เป็นเรื่องของใจจะต้องบังคับ สติปัญญาจะต้องบังคับตน ไม่ให้

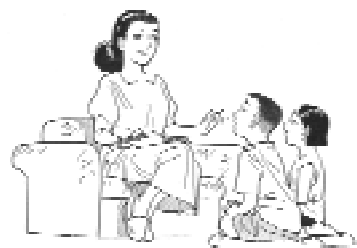
แสดงออกในสิ่งที่ไม่น่าดู และในสิ่งที่เสียหาย

จนกว่าเวล่ำเวลาได้อำนวยถูกต้องทุกประการแล้วนั้น โลกย่อมรักกัน เพราะฉะนั้นโลกนี้จึงมีผู้มีเมียมี่ลูกมีเต้า เหล่ากออยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ก็ไม่มีใครตำหนิกัน เพราะเป็นไปด้วยความถูกต้องดีงาม เป็นไปด้วยชนบประเพณีที่มนุษย์ยอมรับกัน...”

“วัยเรียน” ไม่ใช่ “วัยลิง”

“...อย่าเที่ยวเตร็ดเตร่เวลา ไม่ใช่เวลาเที่ยวเตร็ดเตร่เร็วอน ถึงเวลาจะควรเป็นหากค่อยเป็นไปเอง เรื่องอารมณ์ดีก็คະนองก็เหมือนกัน ชอบสนุกเฮฮา ชอบเกาะชอบเกี่ยว ชอบเลี้ยวโน่นเลี้ยวนี้ไม่ดี เช่น นักเรียนผู้หญิง นักเรียนผู้ชาย ก็อย่าไปสนิทกันในทางกามารมณ์ อันเป็นทางเสียหาย ทางเผาบ้านเรือนก่อนปลูกยังไม่เสร็จ มันฉิบหาย

ในขณะนี้ในวัยนี้เป็นวัยเรียนไม่ใช่วัยเล่นเลยขอบเขต อย่ากลัวโลกตาฝ้าตาฟางนี้จะสูญหายไปไหน มันไม่สูญหายไปไหนแหละ เพราะมันมีอยู่กับเรากับท่านทุกเวลานาที นอกจากได้ตีกระบาลมันไว้

ไม่ให้คนเป็น **ลิง** ไปเท่านั้น ไม่งั้นลิงจะมา
แย่งเอามนุษย์ไปกินหมด...

...มนุษย์เราสืบพันธุ์มาตั้งแต่ต้น
จนอวสานปัจจุบันนี้ และยังมีต่อไปไม่มี
ที่สิ้นสุด เรื่องหญิงกับชายแล้วไม่สูญพันธุ์
เรื่องนี้ไม่ต้องศึกษาเล่าเรียนให้เพิ่มโรคบ้า
กามเข้าไปอีก ไม่ต้องมีโรงจำโรงเรียนสอน
กัน โรคกามก็พร้อมจะเจริญอยู่แล้ว
ตั้งสัตว์เดรัจฉานเขาก็ไม่สูญพันธุ์ เพราะ
เรื่องกามก็เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่อยู่ในหัวใจสัตว์
ทั้งตัวผู้ตัวเมียทั้งหญิงทั้งชาย มีอยู่ด้วยกัน
ทั้งนั้น ไม่มีคำว่าบกพร่องเพราะไม่ได้เรียน
ไม่ได้ส่งเสริมมัน..."

อย่าเป็น "หญิงใจง่าย ชายไร้ศักดิ์ศรี"

"...เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่เราจะไป
สนใจกับสิ่งเหล่านี้ อันจะเป็นการทำลาย
การศึกษาเล่าเรียนและทำลายอนาคต
ของเราให้กุดตวนเข้ามา เรามีหน้าที่ที่จะ
ศึกษาเล่าเรียนและรักษาวลสงวนตัวทั้ง
หญิงทั้งชาย

ผู้ชายก็รักเกียรติของตัวเองว่าเป็น
ชาย ผู้หญิงก็สงวนศักดิ์ศรีอันดีงามของ
ตนว่าเป็นกุลสตรี ตามประเพณีของ
มนุษย์ผู้มีสมบัติผู้ดีของเมืองไทยเราถือกัน
มาอย่างนั้น เพราะเป็นหลักประเพณีอันดี
งามมาแต่ดึกดำบรรพ์ไม่เคยล้าสมัยและ
มีปมด้อยรอยหรือแก่ประเพณีของชาติใด
ในโลก... ยิ่งเราเป็นนักเรียนด้วยแล้ว
เรียนความรู้ที่ใหญ่ ความประพฤติก็ให้

การสงวนตัวรักษาตัว ก็ให้ต่างคนต่างรักษา
ให้ดีมีศักดิ์ศรีทั้งหญิงทั้งชาย ผู้ชายก็อย่า
เป็นคนเห็นแก่ตัวจัด มีช่องว่างตรงไหนเข้า
ทำลาย ซึ่งเป็นการทำลายศักดิ์ศรีของตัว
นั้นแล

การทำเช่นนั้นเป็นความเลวทราม
ของตัวเอง เป็นผู้ชายแบบลิงไว้ใจไม่ได้
สุขภาพชนรังเกียจติเตียน ทั้งเสียเกียรติ
แห่งความเป็นผู้ชาย ผู้หญิงที่ชอบปล่อย
ตัวเป็นคนใจง่ายขายคดลอง เป็นคนขาย
ก่อนซื้อ สุกก่อนหาม นั่นคือหญิงเลวทราม
บถึงเวลาเอาจริงเอาจังไม่มีใครซื้อ ไซ้ไม่
ได้ และไม่มีใครนับหน้าถือตาอยากนำมา
เป็นศรีสะใภ้ กลัวเกรงจะเป็นสกุลชาย
ทอดตลาด..."

ติดยาเหมือนปลาติดเบ็ด...เลือดสาด

"...ยาเสพติด...เวลานี้มีระบาด
อยู่ทุกแห่งทุกหน แม้แต่ในโรงเรียน มหา
วิทยาลัยใหญ่ ๆ ก็มีเยอะ... ลูกหลานใหญ่
จักรวิธรักษาตัว อย่าให้หลวมตัวเข้าไป

ที่แรกก็คิดว่าเป็นเรื่องสนุก เมื่อติด
เข้าไปแล้วก็เหมือนกับปลาติดเบ็ดนั้นแหละ
มันมีเหยื่ออยู่นิดเดียวที่ปลายเบ็ดนั้นนะ
พอกินเข้าไปเท่านั้น ถูกเบ็ดเกาะปาก

ที่นี้ดินไม่หลุดเกาะไม่ออกแหละ
เบ็ดเกาะติดเลย แล้วก็ตาย ยาเสพติดก็
เหมือนกัน เมื่อเสพเข้าไปแล้วก็ติด ติดแล้ว
ไม่ได้เสพ ไม่ได้ดื่ม ไม่ได้กิน อยู่ไม่ได้ ทุรน
ทุราย เงินทองข้าวของไม่มี ตัวก็ได้ติดยา

“...กลัวเท้าสกปรก
มากกว่าหัวใจสกปรก
หัวใจสกปรกมอมแมม
เท้าสะอาด
ใช้ไม่ได้...”

เข้าไปแล้วทำอย่างไร หาทางบริสุทธิ์ไม่ได้ก็
หาทางทุจริตเที่ยวฉกเที่ยวลัก เที่ยวปล้น
เที่ยวฉ้อ กัดซี่ขี้เหล็กใครได้เป็นเอาทั้งนั้น
คำว่าวางวายไม่มีในหัวใจ...

...ถ้าติดเข้าไปแล้วจนกระทั่งวัน
ตายก็ไม่มีทางหาย ไม่เหมือนโรคภัยไข้เจ็บ
ที่เกิดขึ้นภายในร่างกาย รักษาด้วยหยูกยา
ยังมีเวลาหาย แต่ยาเสพติดนี้ถ้าลงได้ติด
เข้าไปในรายใดแล้ว รายนั้นต้องเขียนใบตาย
ให้เลย เขียนใบว่าหมดคุณค่า ตายทั้งเป็น
ไว้ให้เลยที่เดียวทั้งที่ยังไม่ตาย...”

เวลาใส่บาตร...ไม่เหยียบบนรองเท้า

“...พระพุทธเจ้าเสด็จออกทรง
ผนวช ไม่เห็นมีใครไปราดยางให้พระพุทธ
เจ้า มีไหมในตำราว่า พระพุทธเจ้าไปที่ไหน
ราดยางไปพร้อมๆ ไม่เห็นมี

ต่อไปนี่ เราจะต้องได้ถือไม้ติดตัว
ไปด้วย ไปบิณฑบาตต้องถือไม้ติดตัวไป
ด้วย เราบอกให้ถอดรองเท้า ถอดถอดปั๊บ
ปั๊บขึ้นเหยียบแล้ว ขึ้นเหยียบอยู่บนรองเท้า
นะ พวกเพื่อนๆ ละบอกให้ถอดรองเท้า ถอด
ปั๊บ ขึ้นเหยียบปั๊บอยู่ข้างบน ไม่ยอมลงนะ
ตีขานะซี

ตรงนั้นนะ มันพิลึกก็ก็คือ กลัวเท้า
สกปรกมากกว่าหัวใจสกปรก หัวใจสกปรก
มอมแมม เท้าสะอาด ใช้ไม่ได้...”

ไหว้พระก่อนนอน

“...นี่สอนให้บรรดาลูกหลานมีหลักใจ โดยอาศัยหลักธรรมเข้าเป็นเครื่องสนับสนุน เป็นเครื่องป้องกันตัว เป็นเครื่องรักษาตัว เป็นธรรมอบอุ้มใจ เวลาก่อนนอนอย่างน้อยให้ไหว้พระ

อิติปิโสฯ สวากขาโตฯ หรือ

อรหังฯ สวากขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ

แล้วเวลาจะนอนให้ระลึกถึงคำบริกรรมภาวนา เพื่อให้เป็นพลังของจิต เช่น **พุทโธ พุทโธ... เป็นต้น**

เรานั่งภาวนา อย่างน้อยได้สัก ๕ นาที ให้นั่งนี้กับ **พุทโธ พุทโธ ...** ที่นี้เวลานอนลงไปก็ให้ **พุทโธ พุทโธ...** จนกระทั่งหลับ นี่ จิตใจเราก็เข้มขึ้นเบิกบานหลับฝันไปก็ไม่ฝันร้ายฝันน่ากลัวต่างๆ จิตใจก็มีพลัง...”

“คุณธรรม” นำ “ความรู้”

ศีลธรรมและความประพฤติของผู้กำลังศึกษาเล่าเรียน เป็นสิ่งที่เราจะเพิกเฉยไม่ได้โดยเด็ดขาด แต่ต้องพยายามชวนชวนเข้าระดับตนให้มาก ท่านให้เหตุผลว่า เราจะมีแต่วิชาความรู้เพียงอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมี **ธรรม** เข้าแทรกเสมอ ด้วยการพิจารณาใคร่ครวญว่าผิดหรือถูกประการใด ในการคิด การพูด และการกระทำของตนเอง เปรียบเสมือน **รถมีเบรคห้ามล้อ** คือ มี **“ธรรม”** นั้นเอง โทษของการศึกษาเพียงอย่างเดียว โดยไม่หมั่นฝึกฝนอบรมใจให้เจริญขึ้น มีโทษดังนี้

“...เรียนมาเท่าไรก็เป็นเครื่องมือของความชั่วช้าลามกไปเสียทั้งสิ้นฯ เวลานี้เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มีธรรมแล้ว ยังในโลกนี้จะพินาศฉิบหายจริงๆ

ขอให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้ คำนี้อย่าได้ลืม ผั่งให้ลึกด้วย... เพียงความรู้ทางโลกที่เรียนมา... ความรู้อันนี้มันเป็นเครื่องส่งเสริมกิเลสตัณหา ให้เอาไปใช้ได้ อย่างคล่องตัวๆ ผู้ที่ลุ่มจม ก็คือเราๆ ผู้เรียนมานั้นแหละ... มันพาให้โลกาให้โกรธให้หลง

พาให้ส่งเสริม ราคะต้นทุนมากขึ้นๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้น เป็นไฟทั้งสิ้น...”

ท่านเล่าว่า บางคนมาคุยโวโอ้อวด ลืมตัวว่าตัวเก่งทางนั้นเดินทางนี้ มีหลายครั้งที่ท่านเมตตาตักเตือนให้เป็นคติเครื่องเตือนใจว่า

“...เขามาพูดเรื่องว่า จบด้านนั้น ...เดินทางนี้...เดินทางไหนๆ...ใช้วิชาความรู้เดินทางความซำซาลามาก เดินทางความลืมนั่นลืมนี่... เดินทางมี ๑๐ เมีย ๒๐ ผัว ใช้ความรู้ความสามารถเดินทางนักเลงโต...เดินทางนักเลงสุรา...ทางโกโรโกโส เดินทางทำลายชาติ...เรียนมาทำอะไรมาโกมาอวดหน้าร้านอยู่เฉยๆ ตัวลุ่มจุ่มๆ ประพฤติเหลวแหลกแหวกแนว

ความรู้สูงเท่าไรยิ่งหยิ่ง ยิ่งจองหอง พองตัว แล้วทำลายชาติ ทำลายตัวเองไปในตัว...ใครอย่าอวดว่าใครเรียนเก่ง มีความรู้ชั้นนั้นชั้นนี้...เรียนมาให้ป็นเครื่องประดับโลกประดับสังสารประดับบ้านประดับเมืองให้เป็นสรณะแก่นสารแก่ชาติไทยของเรา สมความรู้ที่เรียนมามากน้อยมันถึงถูก...”

ถึงแม้ว่าจบ “การศึกษา” ก็อย่าเลิกรา “การศึลการธรรม”

แม้จะประสบความสำเร็จทางการศึกษาชั้นสูงเพียงใดก็ตาม เช่น จบปริญญาเอกหรือดอกเตอร์ “ธรรม” ก็ต้องมีความจำเป็นสำหรับผู้นั้นยิ่งขึ้นไปอีก ท่านเคยอธิบาย

“...ดอกเตอร์มีแต่ความรู้วิชาเอามาอวดโลกกันเฉยๆ แต่เจ้าของทำความลุ่มจุ่มแก่โลก ดอกเตอร์นี้ใช้ไม่ได้...”

เหตุผลอย่างเด็ดว่า

“...ดอกเตอร์มีแต่ความรู้วิชาเอามาอวดโลกกันเฉยๆ แต่เจ้าของทำความลุ่มจุ่มแก่โลก ดอกเตอร์นี้ใช้ไม่ได้ นั้นเห็นใหม่ละ ฟังซิ เราพูดนี้เสียหายไปตรงไหน มันมีอย่างนั้นได้นี้ พูดตามความมีความเป็น แล้วแก้ไขความเป็นอย่างนี้ด้วยการสั่งสอนอย่างนี้...เขาไม่เป็นดอกเตอร์เขาครองตัวดี เขาประพฤติตัวดี นั้นเป็นคนดีนะ ไม่ได้สำเร็จความดีด้วยดอกเตอร์แต่ไม่มีกรรมภายในใจนะ

ดอกเตอร์มีกรรมในใจถึงแม้ว่าจะไม่ได้เป็นดอกเตอร์ก็ดี ถ้าเป็นดอกเตอร์ก็ยิ่งดี นั้นแหละ ยิ่งเป็นผู้สง่างามในปวงชนนะ เรียนมาความรู้สูงมาเป็นตัวอย่างเป็นแบบพิมพ์ที่ดีของโลก ดอกเตอร์ประเภทนี้เป็นดอกเตอร์ที่มึนเขิน ให้ความชุ่มเย็นแก่โลกสมชื่อสมนามว่าเป็นดอกเตอร์มีความรู้ชั้นสูง ความประพฤติปฏิบัติดีงามทุกสิ่งทุกอย่างสูงไปตามๆ กันกับความรู้ที่เรียนมา นี้เรียกว่า ดอกเตอร์ระดับชาติ ถ้าอยู่ในชาติไทยของเรา ก็ระดับชาติไทยของเรา ระดับสังคม ระดับทุกแห่งทุกมุม...”

ท่านจึงเปรียบดอกเตอร์เป็น ๒ ประเภท คือ ดอกเตอร์เพื่อทำลายชาติบ้าน

“...ความรู้ของผู้ที่อยู่ใต้
อำนาจของกิเลส
จะรู้ขนาดไหน
กิเลสต้องครอบงำ
อยู่นั่นแล...”

เมืองหนึ่ง และดอกเตอร์ที่ให้ความเจริญ
รุ่งเรืองแก่ตนและชาติหนึ่ง ท่านกล่าว
ถึงประเภททำลายชาติก่อน ดังนี้

“...ไม่มีคำว่าอ่อนข้อในเรื่องทำ
ความชั่วช้าลามก ในเรื่องความล้มเนื้อล้ม
ตัวไม่มีใครเกินดอกเตอร์เหล่านี้ เพราะ
เรียนวิชาความล้มตัวมาตลอด ตลอด
เพราะกิเลสคือความทำคนให้ล้มตัวนี่นะ
ถ้ามีธรรมแทรกเข้าไป จะเป็นเหมือนมีสติ
มีเครื่องยับยั้ง มีเบรคห้ามล้อ จะรู้เนื้อรู้ตัว
ผิดถูกชั่วดีประการใดแล้ว เอาความรู้นี้พา
ดำเนินไปเพื่อความสงบร่มเย็นแก่ชาติ
บ้านเมือง เนี่ย

ดอกเตอร์ที่มีธรรมเป็นผู้ให้ความ
ร่มเย็นแก่โลกได้มากที่สุด ไม่มีใครเกินผู้ที่
มีความรู้มากละ และมีธรรมในใจ ผู้นี้
แหละเป็นผู้ให้ความร่มเย็นแก่โลกมากที่สุด
ตั้งรากฐานบ้านเมืองได้ ก็คือผู้นี้
นำชาติบ้านเมืองให้ขึ้นจากความล้มจม
ได้ทุกประเภทก็คือผู้นี้...”

คำสอนของท่านดังกล่าวข้างต้นนี้
ทำให้ประจักษ์ว่า การศึกษาหาความรู้ไม่ว่า

จะอยู่ในระดับใดตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน เบื้องต้น
กลาง ตลอดจนถึงระดับสูงสุดก็ตาม ความ
จำเป็นแห่งการฝึกฝนอบรมจิตใจให้พร้อม
พร้อมด้วยคุณธรรมก็ยิ่งมีความจำเป็นมาก
ขึ้นตามกัน

ผู้ที่ตระหนักและเห็นคุณประโยชน์
อันยิ่งใหญ่ในเรื่องดังกล่าวชัดเจน จึงยอม
มีความเคารพบูชาและเทิดทูนในท่านผู้รู้ผู้
สอนและผู้สนใจใคร่ต่อการศึกษาปฏิบัติธรรม
เฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สามารถปฏิบัติได้อย่าง
ที่ได้สอนผู้อื่น และเห็นผลแห่งการปฏิบัติ
จนสามารถเป็นสักขีพยานยืนยันถึงสาระ
คุณแห่งธรรมได้อย่างถึงใจ

ด้วยเหตุนี้เองท่านผู้มีธรรม แม้
ท่านจะมีความรู้วิชาทางโลกสูงล้ำฟ้า
เพียงใดก็ตาม ท่านย่อมไม่ประมาทธรรม
และไม่ประมาทผู้ประพฤติธรรม แต่กลับ
ให้ความเคารพและถือท่านเป็นสรวงที่
พึงที่ควรเข้าไปรักษาปรารภเพื่อความ
เจริญในธรรมยิ่งขึ้น และยอมไม่ล้มตัว
ปล่อยไผ่ยกเอาวิชาความรู้แบบโลกของตน
เข้าข่มท่านผู้รู้ในธรรมปฏิบัติผู้จัด อาสวะ

กิเลสให้สิ้นจากใจได้ เพราะวิชาความรู้แบบโลกนั้นจะสูงต่ำล้าลึกเพียงใดก็เป็นเพียงความรู้ของนักโทษในเรือนจำ ท่านเคยอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนี้

ความรู้เหนือโลก-ความรู้แบบโลก

“...ดูใจเจ้าของ แน่นนอนไหมเวลานี้ ตั้งแต่มหาเศรษฐี กุฎุมพี สูงสุดมาคนที่กิเลสครอบงำนี้เป็นความรู้ความเห็นความเป็นอยู่ด้วยอำนาจของกิเลสครอบงำหัวใจทั้งนั้น... เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นในวงของกิเลส เป็นความรู้ของผู้อยู่ใต้อำนาจของกิเลส จะรู้ขนาดไหน กิเลสต้องครอบงำอยู่นั้นแล... เป็นความรู้ของนักโทษเรือนจำคือวัฏจักร...”

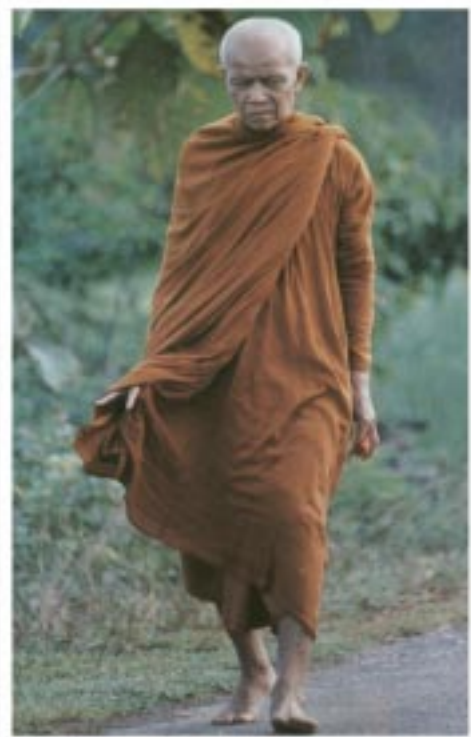
วัฏจักรนี้ เหมือนเรือนจำครอบความรู้อันนี้ไว้ กิเลสเป็นผู้บงการทุกอย่าง... มันวิเศษที่ไหน ความรู้ของพระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นความรู้แบบนี้แหละ เห็นอันนี้หมดแล้ว... ดูหัวใจเจ้าของนั้น เวลา มาเกิด มันก็ไม่รู้สถานที่เกิด เกิดมาจากไหน เกิดมากี่กับกี่กัลป์ เกิดตายมานี้ก็กับกี่กัลป์

พระพุทธเจ้าท่านเห็นหมดนี้ ทางทะลุข้างหลังหมด พวกเราแทงไปไหน จะว่ายังไง เกิดมาจากชาติใดภพใด ตกนรกหมกไหม้หรือไปสวรรค์ชั้นพรหมที่ไหนมา มันก็รู้สถานที่มาของตัวเอง ใจหรือไม่ใจ ปัจจุบันนี้จะไปไหนมันก็ไม่ได้แน่วหัวใจนะ ถ้าใจไม่มีหลักเกณฑ์ด้วยธรรมซะอย่างเดียวเท่านั้น ไม่แน่วทั้งนั้น ใครก็ใครเถอะ

อย่ามาคุย อย่ามาอวดธรรมของพระพุทธเจ้าเลย อย่ามาแข่งธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่อยากจม...

ใจพระพุทธเจ้า ใจพระอรหันต์ท่านกับใจของพวกเราที่เป็นคลังกิเลสนี้ต่างกัน อย่างไรก็ตาม ต่างกันอย่างพูดไม่ได้เลย จึงเรียกว่า **โลกุตระธรรม** แปลว่า ธรรมเหนือโลก มองดูโลกเห็นหมดทุกอย่าง แต่โลกดูธรรมโลกมองไม่เห็น เห็นแต่กิเลส...”

ท่านยกตัวอย่างเทียบว่า นักโทษในเรือนจำ จะมีความรู้ขนาดไหนที่ไม่สามารถนำความรู้ขึ้นไปเป็นกฎเกณฑ์ปกครองบ้านเมืองให้สงบร่มเย็นได้ มีแต่พวกที่มีความรู้นอกเรือนจำต่างหาก ที่เป็นผู้ตั้งกฎหมายปกครองบ้านเมืองให้ร่มเย็น อันนี้ก็เปรียบเทียบได้เช่นกัน **โลกุตระธรรม** คือ ธรรมเหนือ

โลก คือความรู้เหนือโลกนี้ต่างหาก ที่จะทำ
โลกให้ร่มเย็น ไม่ใช่ความรู้ที่ถูกกิเลสครอบ
หัวใจ

พุทธศาสตร์ : วิทยาศาสตร์

ท่านเคยกล่าวว่ พุทธศาสนาเป็น
ศาสตร์ที่ลึกลับมากที่สุด แต่ไม่มีใครสนใจ
ศึกษาปฏิบัติ จึงไม่มีใครรู้เห็นถึงความ
อัศจรรย์และคุณเลิศเลอของศาสตร์
แขนงนี้ ผู้ที่เรียนจบวิชานี้จะเรียกว่าเรียน
จบไตรภพ หรือจบความรู้ทั่วสามแดน
โลกธาตุก็ไม่ผิด ดังท่านได้ขยายความ
เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า

“...วิทยาศาสตร์เป็นอันหนึ่ง พุทธ
ศาสตร์เป็นอันหนึ่ง วิทยาศาสตร์นี้ไปทาง
ด้านวัตถุไม่ใช่เหนือ ส่วนพุทธศาสตร์นี้ไป
ได้ทั้งวัตถุ ไปได้ทั้งนามธรรม คือ จิตใจ
ล้วนๆ ... พุทธศาสตร์เป็นศาสนาที่สังหาร
ได้จริงๆ ในเรื่องทุกข์ทั้งหมดที่เกิดกับสัตว์
ทั้งหลาย สังหารออกจากจิตใจได้จริงๆ ไม่
มีอะไรเหลือ เช่น พระพุทธเจ้า พระปัจเจก
พุทธเจ้า พระอรหันต์ เป็นผู้หายขาดโดย
สิ้นเชิงเมื่อแก้อันนี้ตก เมื่อแก้อันนี้ไม่ตก
สามแดนโลกธาตุนี้จะเป็นป่าช้าของสัตว์
ทั้งนั้นเลย เกิดตายๆ กองกัน ทุกข์ถมกัน
อยู่อย่างนี้ตลอดไปเลย เนี่ย วิชาธรรมจึง
เลิศเลอ ไม่มีใครตามได้ แก่ได้ คาคัดได้ เรื่อง
ภาพเรื่องชาติ ธรรมเท่านั้นที่จะแก้ได้ นอก
นั้นไม่ได้

อันนี้เป็นความลึกลับมากของภาพ

“...อันนี้เป็นความลึกลับมาก
ของภาพของชาติ
สัตว์โลกมองไม่เห็นเลย
แม้ที่สุด...
เป็นหมอกก็มองไม่เห็น ...”

ของชาติ ความเปิดเผยคือการเกิดตายอย่างนี้
ด้วยกันเห็นชัดเจน แต่สาเหตุของมันที่จะพา
ให้มาเป็นอย่างนี้ เป็นยังงี้ นี้ ไม่มีใครรู้ได้
ไม่มีใครเรียนรู้ได้เลยละ นอกจากทางด้าน
จิตตภาวนาพุทธศาสนา...

โลกนี้เป็นโลกที่ลึกลับมาก สัตว์โลก
มองไม่เห็นเลย แม้ที่สุด เป็นหมอกก็มองไม่
เห็น หมอกที่เรียนแพทย์เรียนอะไรนี้ เป็นวิชา
ทางส่วนร่างกายกับโรคต่างหาก ไม่ได้เรียน
วิชาทางด้านจิตใจ

เรียนแพทยศาสตร์เพื่อเป็นวิชาแก้
โรคแก้ภัยไปหมด ไม่ใช่แก้กิเลส มันต่างกัน
อย่างนั้นนะ ที่นี้ **วิทยาศาสตร์ทางพุทธ
ศาสตร์** นี้เพื่อแก้กิเลส โดยตรงๆ ไปเลย
เชียว...จนเข้าถึงจิตศาสตร์ หมดร่างกายนี้
เข้าสู่จิต เรียนทะลุถึงจิตเลย แต่ **วิทยา
ศาสตร์ทางแพทย์** นี้เขาเรียนจบเพียงแค
นี้ เขาไม่ได้เข้าไปถึงขั้นนั้นนะ

วิทยาศาสตร์อันนี้ใครพูดไม่ได้ด้วย
พุทธศาสตร์นี้เขาถึงขั้นจิตศาสตร์นี้แล้ว ไม่
มีใครรู้ได้ด้วย ถ้าไม่ได้ทำทางภาคปฏิบัติ
รู้ไม่ได้เลย บอกว่าไม่ได้เลย ตีบตันขนาดนั้น
ถ้าเป็นทางด้านจิตตภาวนาเรียกว่าทำทาง

ด้านจิตศาสตร์ล้วนๆ แล้วรู้ ตามไปจนถึง ถอนรากถอนโคนมันออกได้หมด ไม่เหลือ ไม่มีเหลือเลยนะ อย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านถอน ท่านเรียนจบแล้ว เอาอันนั้น มาสอนโลก

ที่ควรจะต้องขั่นนั้น ท่านก็ลงถึงขั้วนั้นเลย ผู้ที่ยังไม่ควรได้ขั่นไหน ก็ให้อยู่ตามชั้นภูมิของตนๆ ไป... ที่ควรจะไปได้ ก็ถอนไปเลย นี่ท่านเรียนจบ อันนั้นละ พุทธศาสนา เราจึงไม่มีอะไรเลิศเลอเกิน เรียนจบไตรภพ วางั้นเลยนะ... จึงเป็นวิชาที่ลึกลับมากที่สุด ไม่มีใครเรียนละ

ใครจะเรียนที่ไหนก็ตามเรื่องโลกโลกเรียนมาจบชั้นไหนภูมิใด มันก็เป็นวิชาของกิเลส วิชาของวิภูจักร มันไม่ใช่วิชาของวิวิภูจักร ถอดถอนภพชาติออกได้เหมือนวิชาธรรม อันนี้สำคัญมากนะ...”

คอมพิวเตอรกรรม

“...คอมพิวเตอรกรรมของธรรมมีมาดั้งเดิมแล้ว กรรมของสัตว์ที่ทำลงไปเป็นคอมพิวเตอรแล้ว พระพุทธเจ้าทุกๆ พระ

องค์สอนแบบเดียวกันหมด...คอมพิวเตอรกรรม... พวกนั้นจำเอานะ...

คอมพิวเตอรกรรมของบาปของกรรมมันละเอียดยิ่งกว่าคอมพิวเตอรที่เราใช้กันอยู่นี้ละ... เป็นหลักกรรมชาติๆ คอมพิวเตอรกรรมชาติจดจำเรียกกันไปในตัวๆ เสร็จ คอมพิวเตอรกรรมหลักกรรมชาติที่มีอยู่ประจำสัตว์เกี่ยวกับดีกับชั่วอันนี้มีประจำอยู่ภายในนั้นแล้ว

กรรมชาติเป็นคอมพิวเตอรอยู่ในตัวแล้วใน การสร้างดีสร้างชั่วบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ต่างๆ บรรจุคอมพิวเตอรอยู่ในตัวของมัน จดเข้าอยู่ในหัวใจๆ เรียบ! แล้วยมบาลจะหาที่ไหนคอมพิวเตอรบอกโดยหลักกรรมชาติแล้วตายก็ตุมเลยๆ นี่ นี่หลักกรรมชาติ ไม่ขึ้นกับใคร ใครจะลบล้างไม่ลบล้าง ไม่มีปัญหา ไม่มีความหมายทั้งนั้นละ

ใครอย่าเก่งนะ! ว่ามีอำนาจวาสนา บุญญาภิสมภารปาๆ เกื่อนๆ เอาเวลาตายไป ขาดลงไปบ๊ีบ ถึงทันทีเลย ไม่มีนะกิโลกก็กิโลกจากนี้ถึงนรกหลุมนั้นๆ ก็กิโลก... ผีเงี้ยวเท่านั้นถึงเลย เพราะการสร้างในหัวใจเจ้าของมีกิโลกที่ไหนเล่า พอตายแล้วก็ตุมเลย ถ้าลงนรกลงต่ำก็ตุม ถ้าไปสวรรค์ทางดีก็ดีตุมผีเงี้ยว... กิเลสตัณหานี้มันพาให้สร้างความชั่ว หิริโอตตบปะไม่มีในหัวใจนะ ไม่รู้ตัวนะว่าไปสร้างความชั่วเพราะอันนี้เป็นเหตุ

ให้ ธรรม จับเข้าไป มันรู้ทันที เห็นหมด... มันจะออกมาแ่งไหนแ่งใด มันรู้หมด

...ปิดไม่อยู่ๆ เพียงแต่จิตแย็บออกมา บอกชัดเจนแล้ว บาปออกมาพร้อมกันแล้ว ผู้ทำหัลล์บาทำอยู่ันั้นไม่รู้ว่บาปว่บุญ เป็นยังงัใด หลัักรรมชาติ คือ คอมพิวเตอร็บอกไว้แล้ว

ทำดีก็เหมือนกัน ไม่จำเป็นจะต้องทำที่แจ่งที่ลับที่ไหนๆ คอมพิวเตอร็มันไม่มีคำว่ที่แจ่งที่ลับ....คอมพิวเตอร็จะบอกในันั้นเสรีจๆ เลย ทำมาก็ครั้งก็หนไม่ต้องไปหานับ คอมพิวเตอร็จะบอกในตัวเสรีจหมดเลย...

อัศจรรย์กรรมพระพุทฐเจ้า แหมไม่เคยจิตจางเลย ยิ่งไปเห็นคนทำความชั่วช้าลามก ยิ่งสลดใจนะ ถ้าจะเรียกภาษาโลกเรียกว่า หดหู่ ไม่อยากดู เพราะว่เขาจะไปทำกรรมของเขาอีกขนาดไหน มันเห็นชัดๆ อยู่ คอมพิวเตอร็มันบอกอยู่ันั้น

คอมพิวเตอร็ในตัวของเขาเองที่มันบอกอยู่ตลอดเวลาๆ ไม่ได้สนใจกับใครละ คอมพิวเตอร็หลัักรรมชาตินี้เป็นอย่งนั้นตลอดเวลา ใครเชื่อไม่เชื่อกั้ตาม..."

